

Sygn. akt I NSP 169/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Tomasz Demendecki
SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi G. T.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki toczącej się przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. akt II CZ 64/19

przy udziale Skarbu Państwa Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 16 lutego 2021 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r. G. T. złożył w Sądzie Apelacyjnym w (...) pismo w sprawie I ACa (...) zatytułowane „skarga na bezczynność Sądu Najwyższego w W. w sprawie za ustawą z roku 2004.” Pismo to zostało nadane do Sądu Najwyższego przez Sąd Apelacyjny w (...) 2 lipca 2020 r.

Uzasadnienie pisma wskazuje, że stanowi ono skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki złożoną w trybie ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej zamiennie u.s.p.p.) – w sprawie toczącej się w Sądzie Najwyższym II Wydziale Cywilnym (II CZ 64/19) w przedmiocie zażalenia G. T. na

postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z 29 lipca 2019 r. w sprawie I ACa (...) o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 15 stycznia 2015 r. w sprawie I ACa (...). Skarżący domaga się w skardze m.in. stwierdzenia bezczynności Sądu Najwyższego w rozpoznaniu sprawy II CZ 64/19 oraz zasądzenia na jego rzecz od Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego kwoty 20.000 zł zgodnie z ustawą z 17 czerwca 2004 r. Uzasadnienie skargi G. T. nie zawiera okoliczności bezpośrednio uzasadniających przedmiotowe żądanie.

Pismem z 10 lutego 2021 r. Skarb Państwa – Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego zgłosił swój udział w sprawie, wnosząc o odrzucenie skargi względnie o jej oddalenie. W uzasadnieniu stanowiska uczestnik podniósł, że skarga nie została sporządzona i podpisana przez pomiot uprawniony zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., a ponadto nie wskazuje żadnej konkretnej okoliczności świadczącej o przewlekłości postępowania. Ponadto w sprawie II CZ 64/19, której dotyczyła skarga na przewlekłość postępowania złożona w niniejszej sprawie przez G. T., Sąd Najwyższy rozpoznał zażalenie skarżącego 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.s.p.p. strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla jej rozstrzygnięcia, albo trwa dłużej, niż to konieczne dla załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Stosownie do art. 4 ust. 2 u.s.p.p., jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego oraz ponadto powinna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania i przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie (art. 6 ust. 1 i 2 u.s.p.p.).

W sprawach nieuregulowanych w ustawie o skardze na naruszenie prawa strony do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy (art. 8 ust. 2 u.s.p.p.). W przypadku skargi rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy niezbędne jest w tym zakresie sięgnięcie do przepisów o postępowaniu zażaleniowym w sprawach cywilnych regulujących zdolność postulacyjną strony. W myśl art. 87¹ k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (§ 1), chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, a w sprawach własności intelektualnej rzecznik patentowy (§ 2). Zasada ta znajduje zastosowanie do skargi na przewlekłość postępowania, podlegającej rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy i to niezależnie od przedmiotu postępowania, którego dotyczy zarzucana przewlekłość. W postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest zatem wyłączona. Skarga na przewlekłość postępowania w sprawach cywilnych, wniesiona przez podmiot pozbawiony zdolności postulacyjnej, podlega odrzuceniu bez wzywania do uzupełnienia braków formalnych (*zob. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04; postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lipca 2019 r., I NSP 52/19 i z 11 września 2019 r. I NSP 7/19*).

Ponieważ skarga wniesiona przez G. T. została sporządzona i podpisana przez samego skarżącego z pominięciem przymusu adwokacko-radcowskiego, to podlegała ona odrzuceniu na podstawie art. 9 ust. 2 u.s.p.p. w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398⁶ § 3 i art. 87¹ § k.p.c.